

کہانی

میتھوں اے کہانی نہیں لکھی جانی۔ سست دیواریں ٹپ گئیاں ہن تے اے میری چت دے کوکھ وچ ایندا مہاندرا بننا وی نہیں شروع ہو یا۔ پوہ دی ایس موت ورگی ٹھنڈی رات اچ چُپ دی بکل ماری سستی لکائی وانگ کی میرا اندرونی سوں گیا اے۔ میں وی کال چُپ دی ہتھیں بندی بن گیا ہاں؟ کئی کرداراں نے ہتھ بن کے میرے ترے لے کیتے۔ بھی کچھ کر۔ میں کی کراں؟ کنیاں گلاں نے جیڑیاں شیداں دے بوئے کئی واریں مکلا والے تے گئیاں ہن پرویلے ہتھیں مڑ آیاں نے۔ کھرے ایہہ کیڑی پاروں ایسے بھارو پئے پھر دے ہن۔ بھی کوئی ایہنا تھوں چُکھے جیس ایلے اوہ یاد دے گستان اچ جادفینس اوس لے ایہنا دی مکان جاون دافیدا! میں کی کراں کدے کدے میں وچارناں بھی ایس ایلے گلاں تے رولیاں داوڈا میل آیا بیٹھا۔ تے میں چُپ وٹی رکھاں۔ جدراں بھیڑ مکسین تاں آپ دے نال رل بیساں، کسے شیداں دے وڈ وڈیرے نوں ترلا مارساں تے کھرے آدے آپ نال رس جاساں۔ پر میں کداں تاں اڈ یکساں۔ ہون تے چُپ دی ڈین نے میرا سلینا وی اوکھا کر چھڈیا اے۔ پوری لکائی تے ایندرا راج اے۔ بندے ہک دو بے توں دردے پھر دے این۔ بھی جیس کسے ایس ڈین دا ٹونا بھنیا او ہا پھتر بن جاسیں۔

رات آدی مستی اچ چُپ دی جاندی اے، تے ویلے نوں کھرے کیڑی کال اے۔ میرے دل اچ ہک نویلگی سدھر جاگی۔ بھی جے کدے ویلا ہک بوٹا ہوندا تاں میں اینوں مڈھوں ای پٹ چھڈ دا۔ ہر شے اتھے ای کھلو جاندی تے میں تسلی نال بہہ تے کہانی لکھ لیندا۔ پرویلے دا کی دوش اے۔ دوش تاں میرا آدا ہے۔ اچ تاں میں کوئی کم ویلے بسر نہیں کیتا۔ کبوتر ہار اھیں میٹی رکھنا جے جدراں پانی سرتوں لگھن لگدا اے تاں میں ابھڑ بھاندا اٹھ تے ہتھ پیر مارنا۔ میری حیاتی دے سارے رولے ای ایسے پاروں بندے نیں۔ ہون تے حیاتی وی میری کی اے۔ ہک اجڑی وائی وانگ اے جیہندی راکھی او ہندے مالک نے وسار چھڈی ہووے تے ہون اوراہ جاندے ڈھور ڈنگراں تے کھڑے کھو تیاں گھوڑیاں دا ڈھڈ بھرن آستے دیہاڑ دے سورج کولوں آ پدا نہیں ہتھوں ایناں بے آسریاں دارزق منگدی ہووے۔ شہراچ راہنڈیاں مینوداہ ورے ہو گئے ان پر اے پنڈ میری چت وچوں کیوں نہیں نکلد اے۔ اے وائیاں تے ڈھور ڈنگر کیوں نہیں جاندے۔ کناں کچھ میں وسار چھڈیا اے تے کناں کچھ میں یاد رکھن دی کوشش کردار اہنا۔ پر اے آپے ای میری چت اچ کسے اجیہی تھاں تے بیٹھے راہندے ہن جتھوں ویلے داراہ نہیں لگدا۔ ہون تاں مینوں اے وی چیتے کوئی نہیں بھی میں پنڈ کیوں چھڈیا ہاتے کیڑی شے دے چانے مینو گھروں بے گھر کیتا ہا۔ داہ ورے ویلے دی گھسن گھیری وچ اچ کھڑی گئے نے بھی جیویں از لوں ہائے ای کوئی نہیں۔ جے میرے پنڈے تے پُرائیاں شاں دی گواہی تے گھلدیاں پھٹاں کھرینڈا نا جھجے ہوندے تے میں ایناں توں اصلوں ای منکر ہو جانا ہا۔

ویلا وی کی شے اے ہر پل دی آدی حیاتی ہوندی اے کوئی وڈا تے کوئی نکا۔ ویکھن نوں ساریاں دا قدا کٹھ بھو جینا لگدا اے۔ اینا سست دیواریں نوای ویکھ لو۔ ایویں لگیاں ہن جیویں سست منٹ لگدے ہن۔ تے میں ایناں ستاں دیواریں اچ ہک کہانی نہیں لکھ سکیا۔ کدے کدے تاں مینوں انجھ لگدا اے بھی ہون کہانی میتھوں کدی وی نہیں لکھی جانی۔ پر رب سچا گواہ اے بھی ایناں ستیں دیواریں ہر ویلے میں آدے ذہن دی پٹاری وچوں ہک نوں کردار کڈن دا ترلا کردار ہیہا ہاں۔ تے چپ دی مندرائی حیاتی نوں شیداں دا سادین دا ہر کردار ہیہا ہاں۔ پر چھوڑے چرگروں سارے کردار میری گل من توں جواب دے جاندے این۔ تے صمن لکھن کھلو تے میریاں اھیں اچ ایویں ویکھدے ہن جیویں ہتھوں میرے تے کوئی ٹونا کرتے مینوں چُپ کران دا آہر کردے پئے ہون۔ میں ہک واری تاں تر یہہ ہی جانناں تے آدے فرضی تما شیدنا اگے کھجے ہو جاناں۔ اوس مولوی نے تے پٹاری وچوں نکلن توں ای انکار کردتا جنہوں میں کئی مہینیاں توں کہانی دے لیڑے دین والا راندا آیا ہاں۔ کھرے او ہندا سوتر اے پورا نہیں انیا گیا ہا۔ تے اوھ ٹھیک وی ہا بھی کہانی توں جند وچوں کڈنی پیندی اے آدتن لیر و لیری کریے تے کرداراں دے لیڑے بندے ہن۔ پرا جکل کی چچھدے اوہ لیر و لیری تاں اسیں پہلے ای ہاں۔ آدتن کج جو گے ہوئے تاں کہانی وی لکھیے۔ اتوں شہر دی حیاتی ویلے دی تاں کوئی ونڈا ای نہیں اتھے۔ پنڈاں تھائیں تاں سورج دیہہ تے رات دے وچکار سیں بن جاند اے پر اتھے ہر بندے دی آپ دی ونڈا اے۔ جن تے سورج بے وسے آسمانیں نکریں لگے ایہناں او پر یاں بندیاں نوں ایویں ویکھدے رہندے ہن۔ جیویں درہیاں دے زنگالے وڈ وڈیرے آدی چوڑا اولاد نوں تگدے ہوون تے اندروا ندریں گودے ہوون۔

ایہہ ہور ای دنیا اے۔ باہروں رنگ رنگیلی اے۔ تے اندروں کالی شاہ۔ کھرے ایسے پاروں پنڈ میری چت اچوں نہیں نکلد اے۔ اتھے رہندیاں وی میں اچ دانہیں ہو سکیا۔ یا ایہناں مینوں قبولیا ہی نہیں۔ کیوں جے میرا تاں دھرم ای ایہناں توں اڈا اے۔ اوہ تے ایہناں دی مہربانی اے جیہہ ایہناں مینوں چھڈ دتا اے۔ اتھے دھرم دے ناں تے بندے مارن دار وراج کوئی اچ داتاں نہیں۔

اے سست دیہواریں پہلے ای ایہناں ایس رسم نوں فیروزندا کیتا اے۔ تے اوداں دا مینو آدھڑا لگیا ہو یا اے۔ کوئی پتہ نہیں کیڑے یار دے بو جھے اچوں کھنجر نکل

آوے یا لگھدی ٹپدی کوئی گولی میرے جُھے نال چھھی پالوے۔ وحشی بندیاں دے ایس جنگل وچ قاتل نوں لہناں وی اوکھا ہو جاندا اے۔ تے اتوں ہونٹھاں تے چُپ دا جنڈرا لائی، منہ تے رت ملی سارے ہکو تھارا کٹھے ہو جاندا ہے ہین۔ بھئی کوئی قاتل نوں سیان نہ لوے۔ ہک واریں تاں میرا دل کیتا جو میں آدا دھرم ہی بدل لواں پر تھوڑے چرگروں میں سوچیا جے میں دھرم بدل وی لواں تے کیہڑا ایہناں مینوں نال رلا لینا اے کسے جوہ اچ وکھرا کرتے مار ہی چھڈساں۔ ہر دیہوار سوال دا عذاب لے کے میرے سر تے تلوار وانگر لگھدی رہی اے۔ سست دیہواراں کوئی سوکھیاں تے نہیں لگھیاں۔

پرسوں دی گل اے میں اخیریں دل بھتے تے مرن آ لے تے بوے مکان گیا۔ اوہ اینا لگدا لانداتے کوئی نہیں ہا میرا۔ پراہیناں دو جیاں مینواو ہندے نال ساک کڈن تے مجبور کر دتا ہا۔ میرے اندر وی ہک واج نے اہندے نال میرا سینا گوڑھا کر دتا ہا۔ اتھے لوکیں مرن آ لے نوں روندے نہیں۔ کھرے ایہہ چنگی گل اے یومندی میں وی دو جیاں ہار ہک موم بتی لئی اے۔ تے بوئے تے کھلو گیا۔ واناں لڑدی موم بتی دی لاٹ نوں آدے تھہ دا اوہلا دیندیاں میں آپدی کہانی دے بارے سوچدا پیا ہا جیس ایلے مرن آلا تھہ بھئی میرے اگے آکھلوتا تے میریاں منتاں کر دیاں آکھن لگ پینا جو میں اوہندی کہانی لکھاں۔ کھرے اوہنو کئے دسیا جو میں ہک کہانی لکھنی اے۔ میری پٹاری وچوں مولوی نے اکھ پٹی تے تنگ پڑنگا باہر آکھلوتا۔ میں ڈر گیا۔ اوہنے مرن آ لے نوں دھکا دتا تے مینوا کھن لگا دیکھ میرا حق پہلے اے۔ میں چُپ وٹی ہکا بکا کھلوتا جو اوہ آپس اچ لڑن لگ پئے میں دوہواں توں اکھیں پھیر لیاں۔ دوہواں نے چیرکا روڑی پائی تے میں کناں تے تھہ دھر لے۔ سڑکوں لگھدیاں موٹراں کاراں دے رولے وچ وی اہناں دیا کوکاں دی واج مٹھی ناہوئی۔ میں آپدے آل دو لے کھلوتی خلقت منے دیکھیا جہاں دیا بتیاں پوہ دیاں واواں نال لڑدیاں حیاتی دا پیڑ ہار دیاں جان دیاں ہائیاں۔ کورے بھری دھند آلی رات نے او تھے کھلے بندیاں دے مہاندرے وی بھجانے شروع کر دتے ہائے۔ مرن آ لے نے میری پتلون دا پونچھا پھکیا تے ترے پاندیاں آکھن لگ پینا جے میری نہ پو لکھ سکدا اتاں ایس ٹھڈی کالی چپ دی کہانی لکھ۔ تے نال ای اوہنے ٹھڈی ساہ بھری تے پوہ دی رات ہو روئی ٹھڈی تے کالی ہو گئی۔ بتیاں دیاں اخیر لیاں ساہواں تے کھلیاں لاٹاں نال بندیاں دیا چھاواں بھوتاں وانگ وڈیا تے نکلیاں ہون لگ پیناں۔ مینوا یوں لگیا بھئی میں او تھے کھڑی جاساں۔ نس جاواں۔ دور کدھرے تاں جے ایناں دوہواں دی واج میرے کئی نہ پوے۔ میں ترکھا تر کھاڑ پیا تے او تھوں دور آ گیا۔ واجاں میرا پچھا کر دیاں رہیاں۔ ہک واریں تاں میرا دل کیتا میں سڑک دے وچکار کھلو جانواں تے کوئی موٹر میرے اتوں لگھ جاوے۔ میرے نال ای ایہہ واجاں وی مک جاوے۔ پر حیاتی جنی وی بھیرٹی ہووے مرن توں مُردی ڈر لگدا اے۔ اوداں توں لے تے اج تاں میں ہک کہانی لکھن دا سوچدا پینا ہاں۔ جیرڈی میتھوں لکھی نہیں جانی۔ میں کہانی نوں حیاتی توں تھوڑا جہنا اچا کرنا ہاں جو کہانی اوہ حیاتی لگے حیندے کچھے میں بھجنا ہاں۔ جنوں میں لہناں ہاں۔ جندے وچ میری پیڑاں وی خوشیاں بن جاندا ہین۔ پہلی واریں بھجے ڈھی حیاتی دی کہانی میں کیوں لکھاں۔ شیداں تے اکھراں نے ایس وحشی ڈرامے نوں کولیاں تے نماںیاں علامتاں وچ لکاوے توں انکار کر دتا اے۔ تے جے میں کدی ایہہ کہانی لکھ وی لئی تے کسے کولوں سنی نہیں جانی۔ چنگی گل ایہا ای اے بھئی میں آپدیاں سدھراں دے شیداں ہتھ چُپ دا کاسہ پھڑا دینواں۔ جو کائی ایہناں وچ شیداں دے سکے دھردی جاوے۔ میتھوں تاں ایہہ کہانی نہیں لکھن ہونی۔